

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

ΤΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΤΟΥ Θ' ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ (7-9-2007)

(5ov)

Στή συνέχεια παρουσιάζουμε αντιπροσωπευτικά κείμενα των εισηγήσεων για την καλύτερη ενημέρωση των αναγνώστών. Παράλληλα επισημαίνεται ότι ο Τόμος των Πρακτικών διατίθεται από τή Γραφεία τής Πανελληνίου Ένώσεως Θεολόγων, Χαλκοκονδύλη 37, 3ος όροφος, τηλ. 2105224180, καθημερινώς πρὸς τήσ ὥρες. Περιπτώ τήσ τοποθετῖ ότι κἀθε Θεολόγος εκπαιδευτικός, κἀθε ιερομόνος κἀ κἀθε ὀρθόδοξος Χριστιανός εἶναι εἰς τὸν πρᾶγματον, ἀφού ἡ παγκοσμιοποίησι τῆσ μᾶς ἐγγίζει ἄλλους ὑποχρεωμένους νᾶ ἐνημερώνεται συνεχῶς κἀ υπεύθυνα ὡστε «νᾶ δίδει λόγον παντὶ τῷ αἰτούντι».

μέσα στήν οὐμνιστική του ἀγνοία ἡ ἀνοηταίει ἡ κοινοτοπεί κἀ πάντως παραπλᾶνᾶ. Ὁ ἐκκλησιαστικός αὐτός κευκᾶνας δημιουργεί τήν αἰσθησι ὅτι ζοῦμε περίοδο χειρότερη ἀπό ἐκεῖνη τῆσ εἰκονομαχίας!

Αὐτόν λοιπόν τὸν κόσμο, σ' αὐτή τήν κρίσιμη φάση, εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατο νᾶ τὸν διακονήσουν οἱ λεγόμενες «ἐκκλησίες», δηλαδὴ ὁ

Ἐπιμέλεια κ. Ἡλία Δ. Μπάκου

Παπισμός κἀ οἱ Προτεσταντισμοί. Τὸν κόσμο μπορεῖ νᾶ διακονήσῃ μόνο ἡ Ὀρθοδοξία. Διότι αὐτὴ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, πού ἴδρυσε ὁ Χριστός. Ἡ μία, ἅγια, καθολική κἀ ἀποστολική, ἡ ὅποια εἶναι ἡ μία καὶ μοναδική, ὅπως ἀκριβῶς κἀ ὁ Θεᾶνθρωπος Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ἕνας κἀ μοναδικός. Ἄλλωστε μόνο αὐτὴ διασῶζει ἀκέραια κἀ ἀνόθευτη τὴν «ἀπεί παραδοθεῖσαν τοῖς ἁγίοις πίστιν» (Ἰουδᾶ 3) κἀ ἀπὸ αὐτῆν ἀποσπᾶσθῆκαν οἱ αἰρετικοὶ καὶ οἱ σχισματικοὶ, οἱ ὁποῖοι ἐπάυσαν ἀπὸ τότε νᾶ ἀποτελοῦν μέλη τῆσ Ἐκκλησίας κἀ μέρη τοῦ θεοανθρωπίνου σώματος. Ὅχι μόνο οἱ παλαιοὶ αἰρετικοὶ, ἀλλὰ καὶ οἱ Παπικοί, κατόπιν οἱ Προτεστάντες, στή συνέχεια οἱ Οὐνίτες κἀ ὅλα τᾶ ἄλλα μέλη τῶν συγχρόνων αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν λεγεωνῶν στερῆθηκαν τῆσ θείας Χάριτος (Νικόλαος Βασιλειάδης, Θεολόγος-Συγγραφέας).

Εἶναι φανερό ὅτι ἡ κοινωνία μας κατατρέχεται ἀπὸ ἀκατάχρητη κοσμική φλυαρία. Ἐνεκα τῶν διασταυρούμενων ἰδεολογιῶν ρευμάτων ἀνάσσει ἡ σύγχυσις κἀ ἡ ἀμφιβολία.

Ταυτόχρονα στὸν ἐκκλησιαστικό χώρο θεοὶ πλῆθύνῃ «οἱ αὐθιμῶνες οἱ σφῆκες οἱ αἰ χερονοητοὶ θεολόγοι», οἱ ὁποῖοι γράφουν κἀ διδάσκουν τᾶ τὸν Πνεύματος «χωρὶς Πνεύματος». Παράλληλα ὁ Παπισμός καὶ ὁ Προτεσταντισμός παρουσιάζονται με «μόρφων ἐυσεβείας», ἔχουν ὅμως ἀρνηθεῖ «τὴν δύναμιν αὐτῆσ» (βλ. Β. Τιμ. γ' 5), ἐνὼ ἡ θεολογία τους ἔχει κατακτηθεῖ «ἀνάλογον ἄλας», τὸ ὅποιο ἀδυνατεῖ νᾶ ἀναχαιτίσει τὴν καλιπάζουσα σήψη τῆσ κοινωνίας. Μέσα στὴ σύγχυσι κἀ τὸν θρησκευτικό συγκρητισμό, πὸς καλλιεργεῖ τὸ Παγκόσμιο Συμβόλιον τῶν λεγομένων Ἐκκλησιῶν, ἀκούσθητε κἀ ἡ ανατριχιαστικὴ φωνὴ Ὀρθοδόξου Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, ὁ ὁποῖος εἶπε: «Ἐγὼ ἀνάβω ἀνετα κερὶ μπροστᾶ στὴν εἰκόνα τῆσ Παναγίας κἀ στὸ ἀγάλμα ἰνδοουθιτικῆσ θεᾶς!» Ἐγὼ γράφει, καὶ εἶναι ἀληθινὸ, ὅτι ἡ Ἐυρώπη ἀντιδρᾶ στὸν Χριστιανισμό ἐξαιτίας τῆσ ἀθείας κἀ ἀπίστιας, πρὸς τῆσ ὁποῖες ὠθήσε τους λαοὺς ὁ Παπισμός. Πράγματι: οἱ Παπικοὶ προσωποποιῶντες τὸ πνεῦμα τοῦ κρόμου πῆχυναν νᾶ καταστήσουν ἀπεχθῆς κἀ μιστὸ τὸ Ἐυαγγέλιον, ὅσο κανένας ἄλλος ἀθεός ἡ φανερός πλοῆμος τοῦ Χριστοῦ. Ὁ κοσμικός Τύπος συγκαίρει τῆσ κινήσεις προσεγγίζουσας Παπισμό, Προτεσταντισμόν κἀ Ὀρθοδοξίαν, ἀλλὰ

Σχολίς Ἀθηνῶν). * * *

Ἡ ἑλληνική κοινωνιολογική ἔρευνα ἀνήσυχει γιὰ τὴν δυνατὸτητα ἐνωματώσεως τῶν μεταναστῶν στὴν ἑλληνική κοινωνία ἐξαιτίας τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία Ἐκκλησία ἐπιφέρει ὅλη τὴ σφαιρα τῆσ δημόσιας καὶ ἰδιωτικῆσ ζωῆσ, ἀπὸ τὴν οἰκονομική ζωὴ μέχρι τὴν εκπαιδευσι κἀ τὴν ἐξωτερική πολιτική. Ἡ Ρίκου θέτει τὸ ἐρώτημα, πᾶς ὑπὸ τῆσ προϋποθέσεις αὐτῆσ δᾶ καταστῆ δυνατὸν οἱ ἀλλοθιμοὶ μετανάστες «νᾶ ἐνωματωθῶν ἰσάμᾶ τῶν ἐλληνική κοινωνία» κἀ «πὸσο ἐπιτῆ εἶναι γιὰ τὴν κᾶρά μας ἡ διαπολιτισμική προσέγγισι τῆσ de facto πολυπολιτισμικῆσ ἑλληνική κοινωνίας» (Ρίκου 2006). Ἐμεῖς ἐμεῖθα πεπεισμένοι ὅτι χωρὶς τὴν συμβολὴ τῆσ θρησκείας, χωρὶς τὴν συνεργασία κἀ τὴν συμπαράστασι τῶν θεολόγων κἀ χωρὶς τὴν ἐπιπράστει τῆσ θεολογικῆσ ἐπιστήμης στὴν προσπάθεια ἀρθρώσεως θεολογικοῦ λόγου γιὰ τὴν μετανάστευσι, γιὰ τὸν μετανάστη κἀ τὴν μετανάστρια, γιὰ τὸν πρόσφυγα κἀ γιὰ τὸν «Ἐτεροπῆτη», εἰς ματῆν δᾶ κινᾶσθῶν οἱ οἰκοδομοῦντες τὴν μεταναστευτική πολιτική κἀ εἰς κενὸν θᾶ δρᾶσθῶν. Αὐτὸς δὲν εἶναι λόγος γιὰ συντηρητικὴ ἐπιπορὴ ἡ θρησκευτικὴ ἀλαζονεία, ἀλλὰ ἀφορμὴ γιὰ συνειδητοποίησι κἀ ἀνάληψι εὐθύνησ! Ὁ Χριστὸς κροεῖ τᾶ σμυρταπολέμια τᾶν συνόνων. Ἄραγε στὴν Χριστιανική Ἐυρώπη κἀ στὴν Ὀρθοδοξία Ἑλλάδα «τὸ κροοῖντι ανοιγησταί»; (Αντωνίος Κ. Παπαντωνίου, Θεολόγος-Κοινωνιολόγος).

* * *

Οἱ ὄροι «θρησκεία», «Χριστός» κ.ο.κ. δὲν ἔχουν, στὸ πλαίσιο τῶν ρευμάτων τῆσ «Νέας Ἐποχῆσ», πάντοτε καὶ παντοῦ τὸ ἴδιο περιεχόμενο κἀ ἀφοροποιούνται οἰοδομοῦντες τὴν μεταναστευτική πολιτική κἀ εἰς κενὸν θᾶ δρᾶσθῶν. Αὐτὸς δὲν εἶναι λόγος γιὰ συντηρητικὴ ἐπιπορὴ ἡ θρησκευτικὴ ἀλαζονεία, ἀλλὰ ἀφορμὴ γιὰ συνειδητοποίησι κἀ ἀνάληψι εὐθύνησ! Ὁ Χριστὸς κροεῖ τᾶ σμυρταπολέμια τᾶν συνόνων. Ἄραγε στὴν Χριστιανική Ἐυρώπη κἀ στὴν Ὀρθοδοξία Ἑλλάδα «τὸ κροοῖντι ανοιγησταί»; (Αντωνίος Κ. Παπαντωνίου, Θεολόγος-Κοινωνιολόγος).

* * *

Οἱ ὄροι «θρησκεία», «Χριστός» κ.ο.κ. δὲν ἔχουν, στὸ πλαίσιο τῶν ρευμάτων τῆσ «Νέας Ἐποχῆσ», πάντοτε καὶ παντοῦ τὸ ἴδιο περιεχόμενο κἀ ἀφοροποιούνται οἰοδομοῦντες τὴν μεταναστευτική πολιτική κἀ εἰς κενὸν θᾶ δρᾶσθῶν. Αὐτὸς δὲν εἶναι λόγος γιὰ συντηρητικὴ ἐπιπορὴ ἡ θρησκευτικὴ ἀλαζονεία, ἀλλὰ ἀφορμὴ γιὰ συνειδητοποίησι κἀ ἀνάληψι εὐθύνησ! Ὁ Χριστὸς κροεῖ τᾶ σμυρταπολέμια τᾶν συνόνων. Ἄραγε στὴν Χριστιανική Ἐυρώπη κἀ στὴν Ὀρθοδοξία Ἑλλάδα «τὸ κροοῖντι ανοιγησταί»; (Αντωνίος Κ. Παπαντωνίου, Θεολόγος-Κοινωνιολόγος).

Οἱ ὄροι «θρησκεία», «Χριστός» κ.ο.κ. δὲν ἔχουν, στὸ πλαίσιο τῶν ρευμάτων τῆσ «Νέας Ἐποχῆσ», πάντοτε καὶ παντοῦ τὸ ἴδιο περιεχόμενο κἀ ἀφοροποιούνται οἰοδομοῦντες τὴν μεταναστευτική πολιτική κἀ εἰς κενὸν θᾶ δρᾶσθῶν. Αὐτὸς δὲν εἶναι λόγος γιὰ συντηρητικὴ ἐπιπορὴ ἡ θρησκευτικὴ ἀλαζονεία, ἀλλὰ ἀφορμὴ γιὰ συνειδητοποίησι κἀ ἀνάληψι εὐθύνησ! Ὁ Χριστὸς κροεῖ τᾶ σμυρταπολέμια τᾶν συνόνων. Ἄραγε στὴν Χριστιανική Ἐυρώπη κἀ στὴν Ὀρθοδοξία Ἑλλάδα «τὸ κροοῖντι ανοιγησταί»; (Αντωνίος Κ. Παπαντωνίου, Θεολόγος-Κοινωνιολόγος).

● **ΞΕΚΙΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΟΜΟΝΗ.** Στὸ «*Πρότον Βιβλίον*» τοῦ Ὁσίου Πέτρος ὁ Δαμασκηνός γράφει: «*Ν' ἀρχίζουμε ἀπὸ τὴν ὑπομονὴ ὅσον μᾶς συμβάλλουν, καὶ τότε νᾶ προχωροῦμε με δύναμη καὶ σιῆς ὑπολήψεις ἀρετῆσ, με κἀθε προθυμία, ἐξοῦτας σκοπόν μας νᾶ ἐναρθεσθῶμε τὸν Θεόν. Ὅλοι χριστιανοὶ νᾶ προῖμε τίς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ ὡς Χριστιανοί, ἐπειδὴ δὲν χρειαζόμαστε σωματικὸν κόπον, γιὰ νᾶ ἀποκτήσουμε τίς ψυχικῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ μονάκι προαίρεσι κἀ προθυμία, γιὰ νᾶ λάβουμε τὴν δωρεάν...*».

● **ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΕΡΦΑΝΕΙΑ.** Μᾶς τὸ ἐξηγεῖ με συντομία ὁ Μ. Βασίλειος (Λόγος στὸν Προφήτη Ἠσαΐα) λέγοντας: «*Υπερφάνεια εἶναι τὸ νᾶ ἐπιχρῆσῃ τᾶ φανεῖσᾶ πᾶνω ἀπὸ τοῦς ἄλλους. Καὶ αὐτός, πού τὸ πράττει αὐτὸ, ἐξουθενῶν τὸν πλησίον του, ἀλλὰ καὶ τὸν ἑαυτόν του ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν σεμνότητά, δηλαδὴ μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ χρειαζόμαστε τὴν ταπεινοφροσύνη σὲ δία. Σὲ ἔργα καὶ λόγια προπαντός στὴν καρδιά καὶ τὸ μυαλό μας.*»

● **ΛΑΪΚΟΙ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ.** Καὶ οἱ λαϊκοὶ μποροῦν νᾶ φθάσουν στὴν τελειότητα τῆσ ἀγιότητος, μέσ θεοδώσαν ὁ μέγας Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος (Λόγος στὸν Ν' Ψαλμὸν τοῦ Δαβὶδ), λέγοντας: «*Εἶναι δυνατὸν καὶ ἐκεῖνος, πού ἔχει γυναικᾶ καὶ παιδιὰ καὶ πλοῦτον πῶν καὶ εἶναι ἐνδοξός στᾶ κοσμικᾶ πράγματα, ὅχι μόνον νᾶ κληθῇ κἀθε ἡμέραν καὶ νᾶ προσεύχεται καὶ νᾶ μετανοῖ, ἀλλὰ εἶναι δέλη μπορεῖ νᾶ φθάσῃ καὶ στὸ τέλος τῆσ ἀρετῆς καὶ νᾶ λάβῃ Πνεῦμα Ἅγιον καὶ νᾶ γίνῃ φίλος τοῦ Θεοῦ καὶ νᾶ ἀπολαμβάνῃ τὴν δωρεάν του». Βλέπετε τί δυνατὸτες μᾶς δίνει ὁ Παντοκράτωρ Θεός; Τί περιμένουμε λοιπόν καὶ δὲν προσπαθοῦμε ὅσο μποροῦμε;*»

● **ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΘΑΡΡΟΣ.** Τὸ βρίσκουμε στὸν φόβο Θεοῦ, μᾶς διδάσκει ὁ Ἅγ. Συμεὼν ὁ νέος Θεολόγος στὸ ἔργον του «*Πρακτικᾶ καὶ Θεολογικᾶ κεφάλαια*», λέγοντας: «*Εἰκεῖνος, πού ἔχει δόξην τὸν τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, δὲν φοβᾶται, καὶ ὅταν ἀκούῃ τῆ ἀνάμεισ σὸ πονηρῶν ἀνθρώπων. Διότι, ὅταν ἔχη μέσα τὸν τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, κροῖτᾶ τὸ ἄνικτον ὄπλον τῆσ πίστεως, ἔνα ὄπλον μετὸ ὁποῖον μπορεῖ νᾶ ἐπιτῆ τὴ πᾶντα, ἀκόμα καὶ πᾶσι, πού φαίνονται δύσκολα καὶ ἀκατόρθωτα σὲ πολλούς. Ὁ ἀνδρωθῶς, πού φοβᾶται τὸν Θεόν, ἔχει ἀνάμεισ σὸ κακοῦς καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ μοιάζει με γίγαντι ἀνάμεισ σὸ μαμιοῦδες ἡ με λιοντάρη, πού βροχῆται ἀνάμεισ σὸ σκυλιὰ ἀδύνατα καὶ σὸ ἀλεπούδες, γιὰ τὸ δᾶρρος του τὸ ἀντῆ ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, πού ὄχι μόνον μέσα του». Φόβος τοῦ Θεοῦ σημαίνει πρὶν ἄπ' ὅλα σεβασιὸν ἀπέραντον καὶ ἀγάπην καὶ ὑπακοή στὸ δέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι φόβος γιὰ τίς τιμωρίεις τῶν ἁμαρτιῶν μας.*»

● **ΠΩΣ ΕΡΧΕΤΑΙ Η ΘΕΙΑ ΧΑΡΙΣ.** Ἀντιγράφω ἀπὸ τᾶ «*Κεφάλαια*» τοῦ Ἀγ. Μάρκου τοῦ Ἀσκητοῦ: «*Ὁ π. ἐνός τὸ σπᾶ γιὰ τὸν ἄερα, εἶσι εἶναι καὶ ὁ νόος γιὰ τὴν Θεία Χάρη. Ὅσον γίνεται ἰδικᾶ πράγματα μέσα ἀπὸ τὸ σπᾶ, τῶσον ἔρχεται ὁ ἄερας μέσα στὸ σπᾶ. Καὶ ὅσον βάζεις πράγματα μέσα στὸ σπᾶ, τῶσον φεύγει ὁ ἄερας». Ἀκριβῶς τὸ ἴδιο γίνεται καὶ με τὴν ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων. Ὅσον ἀσχολεῖται με τὰ μάτια καὶ τὰ προσωρινᾶ, τῶσον ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὰ αἰώνια καὶ τὰ ἀληθινᾶ. Ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται με ποιὰ πράγματα θέλομε νᾶ γερῖσουμε τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ζωὴν μας...*»

Π. Μ. Σωτήρχος

Επίκαιρον, ὅπως πάντοτε, κυκλοφορεῖ τὸ βιβλίον τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιμ. π. Ἐμφανίου Ἰ. Θεοδωροπούλου: **ΠΡΟΓΑΜΙΑΙΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ, ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ, ΑΜΒΛΩΣΕΙΣ (Ἀναδημοσιεύσεις ἄρθρων)** Μέσα εἰς τᾶς 100 σελίδας του ἀναπτύσσονται με σαφῆνειαν αἱ εὐαγγελικᾶ καὶ κανονικᾶ θέσεις τῆσ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. **Ἐκδόσεις «Ὀρθοδόξου Τύπου» Κάνινγους 10 α' ὄροφος 106 77 Ἀθήναις Τηλ. 210-38 16 206, τηλεφᾶξ 210-38 28 518**

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
13 ΙΟΥΝΙΟΥ 2010
Ἀπόστολος: Ρωμ. ε' 1 – 10
Εὐαγγέλιον: Ματθ. στ' 22 – 33
Ἦχος: β' – Ἐωθινόν: Γ'
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

«ΖΗΤΕΙΤΕ ΠΡΩΤΟΝ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ»

Οἱ περισσότεροὶ ἄνθρωποι διαθέτουν τὸ χρόνο τους γιὰ τὴν ἀπόκτησι υλικῶν αγαθῶν, ἐνὼ ἐλάχιστα ἀσχολοῦνται με τὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν τήρησι τῶν ἐντολῶν του. Εἶναι συμβιβαστικὸς με τὸν ἁρτωρικό κόσμο καὶ δὲν ἔχουν πνευματικᾶ ἐνδιαιφέροντα. Με τὸν τρόπο αὐτὸ δὲν ἐξασφαλίζουν τὴ σωτηρία τους, πού εἶναι τὸ ὕψιστο ἀγαθὸ γιὰ κἀθε ἄνθρωπον. Πρέπει τὰ πράγματα νᾶ ἀντιστραφοῦν. «Ζητεῖτε πρώτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ», λέει ὁ Χριστὸς καὶ σὲ δευτέρη μοῖρα ἔρχεται ἡ ἀπόκτησι τῶν ἀναγκαίων, γιὰ τὴν ἐπιβίωσι, υλικῶν αγαθῶν.

Εἶναι ἰδιαίτερα ἐπικαιρὸς ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, πού ἀναφέρει τὰς ἀποτελέσματα τῆσ ἐπιλογῆσ τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων: «Ὅυδεὶς δύναται δυοὶ κυρίως δουλεύειν! ἡ γὰρ τὸν ἕνα μισοῖσι καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπᾶσι, ἡ ἕνός ἀντιῆξεται καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονεῖσι. Οὔ δύνασθε Θεὸς δουλεύειν καὶ μαμωνᾶ». Ὁ Π.Ν. Τρεμπέλας, ἐρμηνεύοντας τὸ χωρίο αὐτὸ, σημειώνει: «Μὴ ἀπατάτε τὸν ἑαυτόν σας με τὴν ἰδέαν, ὅτι εἶναι δυνατὸν καὶ εἰς τὴν γῆν νᾶ θησαυρίζῃ κανεῖς καὶ εἰς τὸν Θεόν νᾶ εἶναι προσκολλημένους. Κανεῖς δὲν ἠμπορεῖ νᾶ εἶναι δούλος συγχρόνως εἰς δύο κυρίως. Διότι ἡ θᾶ μισοῖσι τὸν ἕνα καὶ θᾶ ἀγαπᾶσι τὸν ἄλλον· ἡ θᾶ προσκολληθεῖ εἰς τὸν ἕνα καὶ θᾶ καταφρονήσῃ τὸν ἄλλον. Δὲν δύνασθε νᾶ εἶσθε συγχρόνως δούλου καὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ μαμωνᾶ. Ἡ θᾶ μισοῖσι τὸν πλοῦτον, διὰ νᾶ ἀγαπήσῃτε τὸν Θεόν, ἡ θᾶ προσκολληθεῖ εἰς τὸν πλοῦτον καὶ θᾶ καταφρονήσῃτε τὸτε τὸν Θεόν».

Οἱ συνειδητοὶ χριστιανοὶ ποτὲ δὲν γίνονται δούλοι τοῦ μαμωνᾶ (πλούτου). Ἐργάζονται, γιὰ νᾶ ἐξασφαλίσουν τὰ πρόσ τὸ ζῆν, νᾶ εἶναι ἀξιοπρεπεῖς καὶ νᾶ μποροῦν νᾶ ἐκδηλώσουν ἔμπρακτι ἀγάπην πρὸς τοῦς ἀδελφούς τους. Καταπολεμοῦν τὸ πάθος τῆσ πλεονεξίας καὶ διατηροῦν ἐλεύθερη τὴν καρδιά τους, νᾶ στρέφεται στὸ Θεό, νᾶ προσεύχεται καὶ νᾶ ἐλπίζει στὴν μακαριότητα τῆσ αἰώνιας ζωῆσ.

Πρωτ. Δ.Δ.Τ.

«ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΜΟΥ ΕΔΩΞΑΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ» ΚΑΙ ΟΧΙ ΒΑΡΒΑΡΙΚΗ...

(Ἐδήλωσε πρώην μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβά)

Τοῦ **Ἀρχιμανδρίτου Ἰωὴλ Κωνσταντάρου, Ἱεροκήρυκος Ἱ. Μητροπόλεως Κονίτισης**

(1ov)

Δὲν γνωρίζω ἂν ὅσοι διαβάζουν τὰ κείμενα αὐτᾶ, εἶχαν ποτὲ τους τὴν «εὐκαιρία» νᾶ συναντηθῶν με «μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβά». Ἐάν εἶχαν «καὶ διαθέτουν στοιχειώδη ἀντιλήψη τῆσ Γραφῆσ, καὶ γενικῶς τῆσ ψυχολογίας –τὸτε ἀναμφιβόλως ἔχουν συνειδητοποιήσει εἰς ἔκτος ἀπὸ τὴν φαῖρη νότα, πού σκοπεῖται (πού στὴν οὐσία τῆσ εἶναι πῶλο ὀδύνηρη γιὰ τοῦς ἀνθρώπους τῆσ Σκοπίας), υφίσταται καὶ ἡ καθ' αὐτὸ δραματικὴ πλειοψηφία τοῦ ὅλου θέματος.

Υπερβολικός ὁ λόγος, ἴσως παρατηρήσουν κάποιοι.

Μακάρι, φίλοι μου, οἱ σκέψεις πού διατυπώνονται νᾶ ἴταν ἀπλῶς καὶ ἀνεπερφόλη. Ἡ κατάστασι πού συζητῶν, εἶναι περισσότερο προβληματικὴ ἀπ' ὅσο μποροῦμε νᾶ φανταστοῦμε.

Γιὰ νᾶ μὴ μένουμε ὅμως μόνο σὲ «ἀφορισμούς» καὶ χαρακτηρισμούς, ἀς σκεψοῦμε ἔστω καὶ λίγο ἐπάνω ἀπὸ τίς «ἀνοήτες πληγῆς», ὡστε νᾶ δοῦμε ἐλαχίστες πρᾶξεις ἀπὸ τὸ ὄραμα.

α) Δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι οἱ ὁπαδοὶ τῆσ ἑταιρείας ἀκολουθοῦν πανομοιότυπα τὴν ἴδια τακτική στὴν προσπάθειά τους νᾶ προσληθοῦν ἀπὸ τοῦς ἀνθρώπους, πού δὲν γνωρίζουν σὲ βάθος τὴν ὀρθοδόξη πίστι, χρησιμοποιώντας με «ἑλίγη γλώσσα», πού σὲ ὅλες τίς περιπτώσεις σὸο δίνει τὴν ἐντύπωση εἰς ἑαυτοκοῦς μαγνητοφωνημένη ταινία.

Εἶναι ἔπισης πῶλο χαρακτηριστικὸ τὸ ὅσο ἐπιμονοῦν ἰσχυρᾶ, ὅταν ἀντιληφθῶν πῶς μπροστᾶ τους ὑπάρχει ἕνα ὑποψήφιθ θῆμα, καὶ πῶς ἐξ ἀντιθέτου, τοῦς «καταπίνει ἡ γῆ», ὅταν συνειδητοποιοῦν ὅτι ὁ συνομιλητὸς τους γνωρίζει τὴν ἀλήθεια καὶ τοῦς ἀντικροεῖ τόσο μέσα ἀπὸ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, ὅσο

Η ΘΕΙΑ ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

«*Χαίροις Ἀποστόλων δήμος σεπτός. Προφῆται Κυρίου, καὶ Μαρτύρων στεροὶ χοροί, δεοὶ Ἱεράρχει, καὶ Ὅσοι Πατέρες, καὶ Δίκαιοι καὶ Πάντες, χαίρετε Ἄγιοι!...*» (Ἀπὸ τᾶ Μεγαλυνάρια τῆσ εορτῆσ).

Μυσταγωγία καὶ μυσταγωγούμενη, ἠμολογοῦσα καὶ ψάλλουσα, θεολογοῦσα καὶ θεολογούμενη, γαίρουσα καὶ ἀγαλλομένη, ἡ θεοφθγγος ἠμολογική γλώσσα τοῦ πνευματέμφορου ἠμονγράφου τῆσ εορτῆσ χαίρειται, με καρδίαν πλήρησ ουρανίου χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, «τᾶν ἁγίων ἀπάντων τᾶ μῦρια συστήματα, σὺν τοῖς Ἀποστόλοις, Προφήταις, Ἱεράρχαις καὶ Μάρτυραι, Ὅσων καὶ Δικαίων τὸν τὸν χοροῦς, καὶ ἀθροισμα ἁγίων Γυναικῶν, καὶ σὺν πᾶσιν ἀναμύνησι τε καὶ γνωστοῖς, ἡμῶσμων, κραυγάζοντες: *δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ἡμᾶς, δόξα τῷ θαυμασιάζσαντι, δόξα τῷ τὴν Ἐκκλησίαν δι' ἡμῶν πυρρᾶσένοντι*» (Απολυτικίον ἕτερον τῆσ εορτῆσ).

θεολογίας, Τριάδα μίαν, ἀπᾶρᾶλακτον οὐσίαν τε καὶ θεότητα τους καθαρεύας Ἀρείου καὶ Ὀρθοδόξων Προμαχούς, τοῦς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίως ἐλεθῆναι τᾶς ψυχᾶς ἡμῶν».

Γιατὶ «τᾶν ἁγίων Πατέρων ὁ χορός ἐκ τῶν οἰκουμένησ περᾶτων συνδραμῶν, Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ Πνεύματος ἁγίου μίαν οὐσίαν ἐδογματίσε καὶ φύσιν· καὶ τὸ μυστήριον τῆσ Θεολογίας πρᾶνῶς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ. Οὐς εὐφροσύνησ ἐν πίστει, μακαριώμεν, λέγοντες: Ὡθεῖα παρεμβολῆ- ἡθρησῶν ὀπίται παρατάξεωσ Κυρίου· ἀστέρες πολύφωτοι τῆσ νοητοῦ στερεώματωσ: τῆσ μυστικῆσ Σιών οἱ ἀκαβαίρειτοι πύργοι: τᾶ μυρίσθια ἀνήθη τοῦ Παραδείσου τᾶ πᾶρχουσα στήματα τοῦ Λόγου», πού «ὄλην εἰσεδέξασθαι τὴν νοητὴν λαμπρότητα τοῦ ἁγίου Πνεύματος... θεοπνευστῶσ ἀπεφθέγγασθαι ὁ χρστοσκρῖτες, εὐαγγελικῶν προῖσμάτων δογματῶν οἱ μακάριοι καὶ τᾶν εὐσεβῶν παρῶσθων» ἀναθεὸν λαβόντες τὴν τοῦτᾶν ἀποκάλυψιν σαφῶσ καὶ φωτισθέντες, ἐδέξασθαι πίστιν θεοδιδάκτων» (ἀπὸ τᾶ προοίμια τῶν ἁγίων Πατέρων τῆσ Σ' Οἰκ. Συνόδου).

Ἡ Ὀρθοδοξία Ἐκκλησία τιμᾶ καὶ γερραίρει σήμερον, ὅλους ἐκεῖνους τοῦς καλλινίκους Μάρτυρες τῆσ Ὀρθοδόξου Πίστεωσ, «τοῦς δεδιωμένους ἐνεκεν δικαιοσύνης», πού ἐμακάρισε ὁ Κύριος, «Ποιμένεις καὶ ποιμαίνονμοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, γέροντες καὶ νέοι, ἄρχοντες καὶ ἰδιῶται, σοφοὶ καὶ ἀγράμματοι, δούλοι καὶ ἐλεύθεροι, ἔσπευσθον διὰ μέσου τῶν αἰώνων, γιὰ νᾶ μαρτυρήσουν γιὰ τὸν Ἀρχιμάρτυρα Χριστόν, πού εἶναι ἡ σαρκωμένη ἀλήθεια τῆσ ζωῆσ!...» (Στυριδῶνος, Μπλάλη Ἡ' θεολογία τοῦ Μαρτυρίου).

Αὐτὸ τὸ ὀλόφωτο νέφος τῶν μυριάδων καλλινίκων Μαρτύρων τῆσ Ὀρθοδόξου Πίστεωσ, πού ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ